

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Περὶ βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
διδοκμησάντων, βιβλίον θ' τῶν ι'.

DIOGENIS LAERTII

De Vitis, decretis, et sententiis eorum qui in Philosophia
claruerunt,

LIBER NONUS.

ἩΡΑΚΛΕΙΤΟΣ.

HERACLITUS.

Ηρακλείτης ἢ Βλύσιωνες, ἢ (ὡς τι-
νες) Ἡρακλίοντες, Ἐφέσιος. Ἰού-
τος ἡμεῖς μὲν κατὰ τὴν ἐνάτην
καὶ ἕξηστον Ὀλυμπιάδα. με-
γαλίσφρων δὲ γέγονε παρ' ὄντινα-
σῶν, καὶ ὑπερόπτης· ὡς καὶ ἐν τοῦ συγγράμμα-
τος αὐτοῦ δῆλον, ἐν ᾧ φησι, Πυθαγορῆν νόον οὐ
διδάσκει. Ἡσιόδον γὰρ ἀν' ἰδίαζε καὶ Πυθαγό-
ρην, αὐθὶς τε Σεινοφάνειά τε καὶ Ἑκαταίον. ἕ-
ναι γὰρ ἐν τῷ σοφῶν ἐπίστασθαι γνώμην ἢ τε οἰ-

Ηeraclitus Blysiōnis, sive ut
quidam volunt, Heracioni-
tis filius, Ephesius, circa
nonam et sexagesimam O-
lympiadem clarus est habi-
tus. Fuit autem ultra ceteros alto animo
et contemneute omnes, ut ex ipso ejus o-
pere ostenditur, ubi ait, *Multa peritia
mentem non docet.* Hefiodum liquidum do-
cuisset, et Pythagoram, rursusque Xe-
nophanem atque Hecataeum. Unam quipo-
pe sapientiam esse scire animum, quando

¹ Heraclitus Blysiōnis.] Suidas Blysiōnis, vel Blye-
tonis. Graece, Βλύσιωνες, ἢ Βλύσιωνες. Aldob.

² Βλύσιωνες, ἢ Ἡρακλίοντες.] Suidas, Βλύσιωνες, ἢ Βλύ-
σιωνες, αἰ β', Ἡρακλίοντες, H. Casaub.

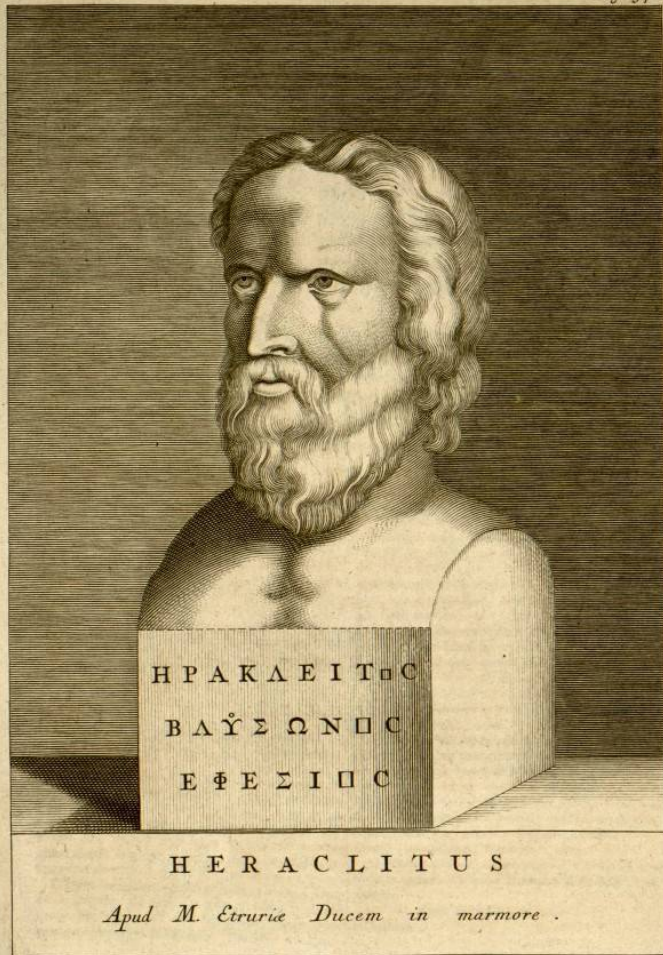
³ Vel Heracientis.] Suidas, Ἡρακίοντες, Heracīni.
Aldob.

⁴ Ephesius.] Suidas. & Cicero v. Tusc. quaestionum.
Idem.

⁵ Floruit Olympiade nona ἢ sexagesima.] Trigin-
ta sex annis post Pythagoram, qui florere incepit O-
lympiade sexagesima. Idem.

⁶ Ἐναι γὰρ ἐν τῷ σοφῶν, ἐπίστασθαι γνώμην.] De
verbo γνώμην, quomodo hic capiendum (ex cuius re-
ctā notione, pendet illustrissima sententia;) satis egi-
mus ad ista lib. III. §. 75. in Platonis vita: ἐπι δ' αἰτίας
ἐπι δὲ θεῶ, &c. Uti tibi, ita hic, γνώμην, non aliud est,
hoc etiam expressissimè requirente sententia, quàm
DEUS. Eidem Heraclitico, Εἰμαρμένον, λόγος ἐστὶν τοῦ
αἰθέρος τοῦ παντός λόγος; ut apud Plutarchum legi-

mus, *De philosophorum placitis* primo. Plenius An-
toninus Imperator, sed ad mentem Heracliti: τίς οὐ-
δ' οὐχὲν ἰσχυρός, καὶ ἰσχυρότατος; ἢ ἰσοῦσα ἀρχὴ καὶ ἑ-
λός, καὶ τὴν αὐτὴν αἰτίας διόστα λόγος; καὶ διὰ
πάντας τοὺς αἰῶνας κατὰ τοιοῦτον ἰσχυρότατος; αἰσθη-
μόντα τὸ πᾶν. *De se ipso*: lib. v. sect. 24. Quis haec
legens, non dicat Antoninum haec Heracliti (nisi &
verbis iphus usus est) in animo habuisse; Placulum
sic Jeremix Prophetae verba hic omisisse, quem ab
Heraclito unquam visum esse, quàm probable sit,
non hic dico: adeo tamen in sententia (sed & ver-
bis aliquatenus) consentire, ut imitari voluisse (phi-
losophus prophetam) verisimilimum alioquin vide-
ri possit. Quanquam si de Phocylidis (de quo alias
fortasse plurius, ut antea dicebamus) antiquitate con-
sisteret, quantam titulus praefert; non dubitarem asse-
rere verba illa prophetae, antiquissimis temporibus
benè nota fuisse: quaquam posteriora verba (in qui-
bus maximum pondus) aut non intellexit; aut non la-

πίας σιτούμενος και βοτάνας. και μέντοι και διά τούτο περιτράπει εις ύδρον, κατήλθεν εις άστν, και τών ιατρών άινγματωδώς επουθένητο, ει δύναντο εξ επομβρίας άυχμών πιήσαις τών δε μη συνεντών, 14 αυτών εις βοουστασινκατορίζας, τή τών βολβήτων αλέα ήλπισεν εξαρμισθήσεσθαι. ουδέν δ' άνύων ουδ' εύτως, έτελεύτα, βίου έτη ξ. και έστιν εις αυτών ήμών εύτως έχων,

4 * Πολλάκις Ηράκλειτον έθαύμασα, πώς ποτε τό ζήν Ω δε διατλήτας δύσμορος, ειτ' έθανεν. Σάμα γάρ αρδύσασσα κακή νόσος ύδατι, Φέγγος έσβησεν εκ βλεφαρών, και σκότον ήγάγετο.

Ερμιππος δε Φησι λέγειν αυτών τοίς ιατροίς, ει τις δύναται έντερα ταπεινώσας ύγρον εξεράσαι, άπειπόντων δε, θείναι αυτών εις τον ήλιον, και μελεύνει τον παιδας βολβήτους καταπλάττειν ουτω δη κατατενόμενον, δευτεραίον τελευτήσαι, και ταφήναι εν τή άγορά. Νεάνθης δ' ο Κυζικηνός Φησι, μη δυνήθητα αυτών άποσπάσαι τα βολβήτα, μέναι, και δια την μεταβολήν άγροθήτα, 14 κνύβρωτον γενέσθαι. * γέγονε δε θαυμασιος εκ παιδων, ότε και νέος άν έφασκε μηδέν ειδέναι, τέλειος μέντοι γινόμενος, πάντα έγνωκέναι. 15 ήκουσε τε ουδενός, άλλ' 16 αυτών έφη διέχρασθαι, και μαθεύν πάντα παρ' εαυτού. Σωτρίαν δε Φησιν ειρηκέναι 17 τινάς Ξενοφάνους αυ-

13 Scripsum in caulis includens. Heronius eboris hominem exhibuisse possit. Suidas. Sic etiam Suidas, άστυ έθνητικώς αδη έθδδον και ιατρών, ήπει έθαύμασα θιασμάτι αυτών, άλλ' αυτών δεσάδην ήσας έλατ έαυτών, άστυ έθνητικώς ταύτα ουδ' έδδον. quod item paulo post apertius narrat Laertius Hermippo auctore. Aldob.
14 A canibus lacertatum fuisse. Suidas. και κελύων αυτών κνύβρωτον άστυ έθδδον. Idem.
15 Neminem audire, sed ipse se qualivisse omnia. Et a seipso didicisse dicebat. Suidas. άστυ έθνητικώς αδη τών φιλοσόφων, φησιν δε και έπιμνησθη ήπειθ. Aldob.
16 Αυτών ήφα διέχρασθαι. Scribe διέχρασθαι. Sunt autem Heracliti verba longe aliter accipienda quam ab interprete, imo fortasse etiam ab ipso Diogenesi iur-

bat, olera ac herbas comedens. Atque ob eam causam morbo aque intercutis arreptus, ad urbem descendit, medicofque per anigma fecitabat, an possent ex imbre fecitatem facere? Illis non intelligentibus, seipsum boum stabulo includens, et fimo bubulo obtuens, eo calore arbitrabatur noxium ac exundantem humorem exhauriri posse. Ubi vero ne sic quidem aliquid proficere conspexerat, moritur sexagidimum aetatis agens annum: estque in ipsum nostrum sic habens epigramma,

* Mecum ego Heraclitum mirabar sapere, 4 quod olim quid dicit. Sic vitam infelix hausit, et inde obiit. Nam malus esse rigans, et aquosus corpora languor Extincto invocis lumine mox tenebras, Hermippus autem refert illum medicis dixisse, Num possit quispiam pressis intestinis humorem exhaurire? negantibus autem, fispsum solis obijecit radis, ac iussisse ut pueri boum fimo se oblinerent; eo calore maceratam postridie obiisse diem, sepultumque in foro fuisse. Neanthes vero Cyzicenus ait, illum fimo bubulo cum se eximere non possit, ita perlituisse, atque ob eam mutationem ignotum a canibus disceptum esse. * Fuit autem a puero non parve admirationi, et cum esset juvenis, nihil se dicebat scire; ubi vero ad virilitatis annos evaserat, nihil ignorare. Neminem quidem audivit, verum semet invosiganda veritati dedisse, omniumque ex semetipso didicisse ait. Sotion autem quosdam dixisse refert, Xenophanis illum fuisse audito-

accepta. fiquidem dicebat Heraclitus, se isovón διέχρασθαι, hoc est, se operam dedidisse se ipsum nocere: quod nihil est difficilius. Plutarchus proς Κολλότων. Ο Η Ηράκλειτος, δε νενη ει και σκονο διαπαιτωμαχους, Εύζωγους, φησιν, ιμασθον, και τών εν Δελφοίς ήρακλειτων έκτατα έθου το, Έθελ' ουτω. At Diogenes, quum addidit, και μαθόν πάντα παρ' εαυτού, satis indicat, se hac verba aliter accepisse. H. Casaub.
17 Eam Xenophanis auctorem fuisse. Non Xenophanis solum, sed etiam Hippali, quod est apud Suidam his verbis, τινος δε αυτών εφασκε διακρίσθαι Ξενοφάνους και Ιππαίου τον Πυθαγορειον. Xenophanem quidem audire potuit, qui florebat Olympiade sexagesima, novem annis antequam ipse foret. Idem

rem, Aristonemque in libro de Heraclito dicere, aque intercutis illum curatum aegritudine, morbo alio vitam finivisse. Ei opinioni et Hippobotus accedit. Eius verò qui legitur liber, generaliter quidem de natura est, ceterum treis in partes scinditur. Naeque et de universo, et de republica, et de theologia differit. * Illum verò in templo Diane deposuit, ut quidam putant, de industria obscurius scriptum, ut foli eruditi illum legerent, ne si a vulgo passim legeretur, contemptibilis esset. Hunc verò et Timon descripsit, diceus,

Hos inter incenditis clamator, et populi conviciator, Heraclitus

Avignata loquens, surrexit. Theophrastus illum atra bile laborantem, alia semiperfecta, alia aliter scripsisse refert. Eius alti animi signum Antisthenes In successibonibus id allerit, quod fratri concesserit regnum. Tantum verò gloriae promeruit ipsius liber, ut sectatores habuerit qui appellarentur Heraclitii. * Sunt autem ista quae illi summatim visa sunt: Ex igne cuncta constare, in eumque resolvi omnia. Fato omnia fieri, et ex conversione contraria quae sunt, omnia congruere et coaptari. Animarum item et demouum plena esse omnia. Dixit et de his, quae in mundo contingunt, variis mutationibus ista: Solis eam esse magnitudinem, quae cernitur oculis.

18 Et in eo scribendo obscuritatem asservavit. Quam ob causam saepe appellatus est. Cicero libro II. de Finibus, quod dubios, inquit, modis sine reprehensione fit, si aut de industria factus, ut Heraclitus, cogitamento qui scotius perhibetur, quia de natura nimis obscure memoravit. Et libro I. De nat. deorum. neque tu me cecit, ne Pythagoras solebat alienis, nec consulti dicit oculis, tamquam Heraclitus. S. Hieronymus epistola. tom. I. c. 193. Idem.
19 Ex igne omnia constare, eodemque omnia interire. Cicero in Lucullo de rerum initis loquens, Empedocles, inquit, hoc permixtata Et nota quatuor: Heraclitus ignem. Ex libro III. De nat. deorum. Sed omnia reserit, Balbe, solent ad ignem vim referre, Heraclitum, ut opinor, sequentem. Plutarchus libro I. De placitis philof. cap. 3. Heraclitus και Ιππασος ε Μετακωρικός άρξον τών θείων έλ' επη, εν τω ήρωϊ τή πάντα γίνεσθαι, και εις πύρ πάντα τελευτάν έλθουσι. Idem.

τον ακηκόναι. λέγειν τε άριστωνα εν τώ περι Ηρακλειτου, και τον ύδρον αυτών θεραπευθήναι άπθανείν δε άλλη νόσα. τούτο δε και Ιππίβοτος Φησι. τώ δε Φερεμενον αυτώ βιβλίον έστι μεν από τού συνέχροντος περι Φύσεως, διήρηται δε εις τρεις λόγους, εις τε τον περι τού παντός, και πολιτικόν, και θεολογικόν. * ανέθηκε δε αυτό εις τήσ Αρτεμιδος ιερόν. 15 ως μεν τινες, έπιτηδύσεως άσαφέστερον γράψαι, όπως ει δυνάμει προσιεν αυτώ, και μη εκ τού δημώδους εύκατα Φρόνητον ή. τούτον δε και ο Τιμων ύπογράφη, λέγων,

Τοίς δ' εν κοκκυθής οχλολοδορος Ηράκλειτος Αινιτικής άνύρουσε.

Οείφραστος δε Φησιν υπό μελαγχολίας τή μεν, ήμειλη, τή δε άλλοτε άλλως έχοντα γράψαι. σημείον δ' αυτώ τής μεγαλοφροσύνης Αντισθένης Φησιν εν διαδοχαίς εκχρησάσαι γάρ τα δελφώ τής βασιλείας. ποσαύτην δε δέξων έσχε τού σύγγραμμα, ως και αίρεσιτάς άπ' αυτώ γενέσθαι τους κληθέντας Ηρακλειτείους. * εδίκαι δε αυτώ καθολικώς μεν τάδε. 16 Εκ πυρός τα πάντα συνεσταίναι, και εις τούτο αναλίσθεσθαι. 17 πάντα τε γίνεσθαι καθ' εμαρμένην, και δια τής εναντιοτήτής ήμείσεσθαι τά όντα. 18 και πάντα ψυχών ειναι και δαιμόνων πλήρη, ειρηκε δε και περι τών εν τώ κόσμω συνισταμένων πάντων παθών. 19 ότι τε ο ήλιος έστι τού μέγεθος οίος φαίνε-

20 Omnia suo fieri. Quare? quia fatum Heraclitus ipsam naturae rationem esse arbitrat per omnia pertinentem. quod declarat Plutarchus eodem libro cap. 18. ita scribens. Ηράκλειτος οίεται ήμαρμίνος λόγος, τίν δια τής αυσίας τού παντός διακρίνει. αία δε έστι τού αήθρου σάμα, σάμα τήσ τού παντός γένεσιν. Nam quod Heraclitum omnia fieri fatu putaret, seripsum est apud Plutarchum eodem libro cap. 17. his verbis. Ηράκλειτος πάντα καθ' εμαρμίνης, τώ δε αυτό ύπαρξον και άνύρουσι. Idem.
21 Omnia animarum, Et seripsum plena esse. Hoc dogma a Pythagora accepit, de quo satis dictum est a nobis in vita Pythagorae. Idem.
22 Solus tantum esse, quomodo apparet. Quod ab eo fortasse acceptum tenuit Epicurus, ut Cicero I. de Finibus libro testificatur his verbis. Sed Democritus magnum videtur, quippe homini creditis, in Cicerone triarius presidio, hinc hyperbolicis seripisse. tantum enim esse censet, quantum videtur: quem tamen Heraclitus

ἔστιν ἡπὶ τὸ ἀνα ὀδός. ἡ γίνεσθαι δὲ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τῆς γῆς καὶ θαλάττης, ἅς μὲν λαμπράς καὶ καθαρὰς ἅς δὲ σκοτεινὰς αὐξάνεσθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ, ὑπὸ τῶν λαμπρῶν τὸ δὲ ὕγρον, ὑπὸ τῶν ἑτέρων. τὸ δὲ περιεχόν ἐπιούν ἐστιν, οὐ δηλοῖ. ἔτι μὲντοι ἐν αὐτῷ σκάφῳ ἐπεστραμμένας κατὰ κλίαν πρὸς ἡμᾶς ἐν αἷς ἀβραζομένης τὰς λαμπράς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας ἅς εἶναι τὰ ἀστρα. * λαμπροτάτη δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου φλόγα καὶ θερμωτάτην. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἀστρα πλείον ἀπέχουν ἀπὸ γῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως λαμπεῖν καὶ θάλλειν τὴν δὲ σελήνην προσγυριέτερα οὖσαν, μὴ διὰ τοῦ καθαροῦ φέρονται τόπου. ἢ τὸν μὲν τοῦ ἡλίου ἐν διανυκτεῖ καὶ ἀμυγῇ κείσθαι, καὶ σύμμετρον ἀφ' ἡμῶν ἔχειν διάστημα. ταυγάρτι μάλλον θερμαίνετε καὶ φωτίζετε. ἢ ἐκλείπειν τὴν ἡλίον καὶ σελήνην, ἀνοστροφομένους τῶν σκαφῶν. τοὺς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματισμούς γίνεσθαι, στροφομένους ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκάφης. ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι, καὶ μῆνας, καὶ ὥρας ἐτείους, καὶ ἰνιαυτούς, ἕτερούς τε καὶ πνεύματα, καὶ τὰ τοῦτοις ἕμοια, κατὰ τὰς δια-

35 Anhelitus autem tum à terra, tum à mari exiit. alios quidem splendor ac puritas, alios vero obscuritas. Hos duplices anhelitus Aristoteles quoque agnoscit in primo τῶν μεταφυσικῶν. quorum alterum, obscurum scilicet, ipse appellat ἀπυρόν alterum splendidiorem, ἀναθυμιάσεων. primum, calidum & humidum; secundum, calidum & siccum esse vult. Aristotelis verba sunt hæc: ἀλλὰ δὲ τῶντοις τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ καλοκρίνουσιν ὡς ἡμῶν αἶμας, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἥλιον, αἷον ὕγρον καὶ θερμὸν εἶναι διὰ τὸ ἀμυγῆσθαι, καὶ ἀναθυμιάσεων ἔχειν γῆς, τὸ δ' ὡπὶ ταῦτα διαμῶν ὅσα καὶ ζῷα. ἔστι γὰρ ἀπυρόν μὲν φῶς, ὕγρον καὶ θερμὸν, ἀναθυμιάσεις δὲ, ἕμῳν καὶ ζῷοι. Idem.

36 In eo tamen, exiit ut ad nos spectante, scaphas quædam inesse, in quibus splendidiore anhelitus conspiciatur flammæ effluere, quibus sidera ipsa consistunt. Hanc opinionem videtur aliquo pacto attingisse Plutarchus libro II. De placitis Philof. cap. 13. non ille quidem sic, ut de scaphis mentionem fecerit, sed ut de igne, è quo alitra constare dixit; neque ita, ut eam Heracito, sed ut Xenophani tribuerit, finem loquitur in eo cap. in quo agit περὶ τῆς οὐρανῆς τῶν ἀστέρων. Eiusmodios, inquit, ἐκ νεφῶν προκύπτουσι, σφαιροειδῶν ἢ καθ' ἑαυτῶν ἡμίον, ἀναθυμιάσεων γινώσκων κατέσθαι τὰς ἀβραζομένης, sed in libro quarto cap. 26. ejus est inscriptio περὶ σχηματισμῶν αἰώνων, aperte jam, & nominatim Heracito tribuit hanc opinionem his verbis. Ἡρακλίτου σκαφοειδῶν

rationes à terra fieri et mari; alias quidem perspicuas et liquidas, alias vero tenebrosas. Aliquidioribus ignem, à reliquis humorum incrementa capere. Quod autem illa continet cujusmodi sit, non significat. Esse tamen scaphas per concavum ad nos conversas, in quibus liquidas evaporationes congregatas reddere flammam; que sidera esse dicit. * Esso autem lucidissimam calidissimamque solis flammam: namque astra cætera remotiora esse à terrâ, atque ideo minus lucera minusque calefacere. Lunam, ut que terra vicinior sit, non per liquidum locum deferri. Solem in splendido, nulli admittenti obscurio loco positum esse, et mensurâ comprehensibili distantia à nobis distare. Ex eo igitur magis calefacere, atque illustrare. Deficere item solem ac lunam, cum scapha ad superiora vertantur, mensurâ quoque figurâ luna fieri, dum in illam sensum vertitur scapha. Diem item ac noctem, et menses, et annos, annique statuta tempora, pluvias et ventos, et his similia fore-

ut autem Lunam. sic cætera quoque astra σκαφοειδῶν esse volebat. Quod etiam clarius constabit in sequenti scholio. Hæc autem opinio consentanea est his, qui ex igne omnia constare dixerunt, è quorum numero fuit Heracitus, quorum opinionem refellit Aristoteles I. τῶν μεταφυσικῶν. Idem.

37 Lunam, quod proprius astra à terra, in loco ferri vult esse. Solem vero, quod illustri puriore loco positum, quædam intervallo à nobis esse distantius sit, à nobis magis calefacere ac illustrare. Ita Plutarchus eodem II. libro cap. 27. ejus est inscriptio περὶ φωτισμοῦ ἀστέρων. Ἡρακλίτου, inquit, ὅτι αὐτὸν πεποιθὲν τὸν ἥλιον καὶ τὸν σελήνην, σκαφοειδῶν ἢ γὰρ ἕντα τὰς σχηματῶν τῶν ἀστέρων, ἀναθυμιάσεων ἢ τὰ ἀπὸ τῆς οὐρανῆς ἀναθυμιάσεων, κατὰ φωτίζεσθαι πρὸς τὸν φαντασίας, λαμπρότερον μὲν τὸν ἥλιον ἢ καλοκρίνουσιν γὰρ αἷμ φέρονται, τὸ δὲ σελήνην ἢ καθαροτέρῳ. Idem.

38 Solem ac Lunam conversas scaphis scaphis deferre. Quod idem de Heracito tradit Plutarchus libro II. De placitis philof. cap. 24. in quo agit περὶ ἐπιπέδων τῶν ἀστέρων. Ἡρακλίτου, inquit, κατὰ τὸν τοῦ σκαφοειδῶν στροφῶν, ὡς τὸ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀναγίνεσθαι, τὸ δὲ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς οὐρανῆς ὄν. & rursum eodem libro cap. 28. ejus est inscriptio περὶ ἐπιπέδων αἰώνων, idem confirmat his verbis. Ἡρακλίτου κατὰ τὸν τοῦ σκαφοειδῶν στροφῶν. Idem.

11 eundem evaporationes varias fieri. * Nam si quidam evaporationem, in solis circulo inflammatam, diem facere; contrariam vero ubi obtinerit, effecere noctem. Atque ex lumine calorem augeri, astatemque perficere; ex tenebris humorum abundare, unde hiems oritur. In hunc modum et de causis cæteris disputat. Eninverò de terra, cujusmodi sit, penitus tacet, ac de scaphis. Ista sicut dogmata fuere. Porro quod ad Socratem attinet, quemam ejus de illo sententia fuerit, cum ejus legisset librum, ab Euripide sibi delatum, ut Ariston ait, diximus cum de Socrate loqueremur. * Seleucus tamen grammaticus ait, Crotonem quandam in eo, quem Catabolymbitem inscriptis libro, tradere, Cratetem quandam hunc librum primò Græcis invexisse, ac dixisse, librum ipsum Delio aliquo indigere natatore, qui in illo non suffocaretur. Inscrubant illum plerique Musæ. alii, De natura. Diodotus verò, certum ad constituendam vitam gubernaculum. Alii, motum judicium. unius omnium insititati ornamentum. Ajunt illum cum interrogaretur, Cur taceret, dixisse, Ut vos loquamini. Ejus frui contubernio et Darius optavit, scriptique ad illum ita:

13 * Rex Darius, Hystaspis filius, Heracitum Ephesium sapientem virum salutat.

Librum de natura scripsisti obscurum, et explanatione egentem. Quibusdam enim locis, si ad verbum exponatur, vim quandam speculationis continere videtur mundi totius, et que in eo sunt omnium, que quidem sunt in divino motu constituta: plurimis tamen locis assensum sustinet. adeo ut et, qui complura legerunt, ambigant, quemam recta abs te narratio conscripta videatur. Rex igitur Darius, Hystaspis filius, auditor esse tuus cupit, par-

39 Seleucus tamen grammaticus.] Duos invenio Seleucos & utrumque grammaticum, quorum alter Alexandrinus fuit, cui Homericæ cognomen fuit. & Romæ docuit; alter Emilianus, uterque multa scri-

Φόρους ἀναθυμιάσεις. * τὴν μὲν γὰρ λαμπρὰν ἀναθυμιάσων. Φλογαδύσαν ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, ἡμέραν ποιῶν τὴν δὲ ἐναντία ἐπικρατῶσαν, νύκτα ἀποτελεῖν. καὶ ἐκ μὲν τῶν λαμπρῶν τὸ θερμὸν αὐξανόμενον, ἕρος μὲν τῶν σκοτεινοῦ τὸ ὕγρον πλεονάζον χυμῶνα ἀπεργάζεσθαι. ἀκαλοῦσας δὲ τοῦτοις καὶ περὶ τῶν ἄλλων αἰτιολογεῖ. περὶ δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀπεφάνεται, ποία τις ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν σκαφῶν. καὶ ταῦτα μὲν εἶναι αὐτῶντα δοκούντα. τὰ δὲ περὶ Σωκράτους, καὶ ὅσα ἐντυχῶν τῷ συγγραμμάτι εἶποι, κομίσαντος Εὐριπίδου καθὰ Φησὶν Ἀρίστων ἐν τῷ περὶ Σωκράτους εἰρημαίν. * 39 Σέλευκος μέντοι Φησὶν ὁ γραμματικὸς, Κρότωνα τινὰ ἱστορεῖν ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ, Κράτητά τινα πρώτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι τὸ βιβλίον ἢ καὶ εἶπεν, ἀπλοῦν τινὸς δέσφαις καλυμβητῶν, ὅς αὐτὸ ἀποπνηγῆσθαι ἐν αὐτῷ. ἐπιγράψουσι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, Μούσας· εἰδὲ, Περὶ φύσεως. Διόδοτος δὲ, * 40 Ἀκριβὲς οἰκίσμα πρὸς σταθμὴν βίου. ἄλλοι, Γνώμην ἡλίῳ, τρόπον ἑοσμον ἐνὸς τῶν ζυμπάντων. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐρωτῆθέντα διὰ τί σιωπᾷ, Φάναι, ἢ ὑμῖς λαλῆτε, ἐπέθησε δὲ αὐτὸ καὶ Δαρεῖος μετασχέιν, καὶ ἐγράψεν ὡς πρὸς αὐτὸν,

* Βασιλεὺς Δαρεῖος πατὴρ Ἰστάσπεω, Ἡρακλίτου Εφέσιον σοφὸν ἀνδρα προσαγαρεύει, χαιρῶν.

Καταβέβλησαι λόγον Περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον. ἐν τισὶ μὲν αὖν ἐρημυκόμενος κατὰ λέξιν σὴν, δοκεῖ δύναμιν τινα περιεχέναι βεβαρίας κόσμου τε τοῦ συμπάντος, καὶ τῶν ἐν τούτῳ γνωμένων ἀπερ' ἐστὶν ἐν βεσιότητι κείμενα κινήσει. τῶν δὲ πλείστον ἐπιχώρην ἔχοντα ὡς τε καὶ τοὺς ἐπιπλείστον μετεσχόντας συγγραμμάτων, διαφορεῖσθαι τῆς ὀρθῆς δοκῆσεως γεγραφθεῖσαι παρά σοι διηγήσεως. βασιλεὺς οὖν Δαρεῖος Ἰστάσπεους βούλεται τῆς σῆς ἀπερῶσεως

πίτ: Suidas. Addit & tertium Athenæus Tarsensem Idem. 40 Ἀκριβὲς οἰκίσμα] Est jambicus senarius. If. Casaub.

μετασχην και παιδείας Ελληνικής. ἔρχου δὴ συν- 14 τώμας πρὸς ἐμὴν ὄψιν, και βασιλείου οἴκου. * Ἐλλαντες γὰρ ἐπὶ τὸ πλείστον ἀνεπιστήμαντοι σοφοῖς ἀνδράσιν ὄντες, παροῶσι τὰ καλλῆς ὑπ' αὐτῶν ἐνδεικνύμενα πρὸς σπουδαίων ἀκροῦν και μάθησιν. παρ' ἐμοὶ δὲ ὑπάρχει σοὶ πᾶσα μὲν προσδρία, καθ' ἡμέραν δὲ καλῆ και σπουδαία προσαγγίσεις, και βίος εὐδοκίμου σοῖς παραίνεσιν.

Ἡρακλείτου Ἐφέσιος βασιλεῖ Δαρείῳ πατρὸς Ἰσάσπεω, χαίρειν.

Οἱ σοὶ τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχρόνιοι, τῆς μὲν ἀληθείης και δικαιοπραγμοσύνης ἀπέχονται, ἀπληροῦν δὲ και δεξιοκίτην προσέχουσι, κακῆς ἐνεκα αἰνῆς. ἐγὼ δὲ ἀμνηστῆν ἔχω πάσης πονηρίας, και κέρου Φεύγων παντός οἰκουμένου Φθόνου, και διὰ τὸ περιστάσθαι ὑπερηφανίας, οὐκ ἂν ἀφικόμην εἰς Περσῶν χώραν ἰλίγιος ἀρκέμενος, κατ' ἐμὴν γνώμην.

15 * Τοιοῦτος μὲν ὁ ἀνὴρ και πρὸς βασιλεία. Δημήτριος δὲ Φθῆσιν ἐν τοῖς ἐμῶν μοῖς, και Ἀθηναίων αὐτὸν ὑπερφρονῆσαι, δεῖξαν ἔχοντα παμπλείστην, καταφρονούμενον τε ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων, ἐλεῖσθαι μάλλον τὰ οἰκεία. μέμνηται αὐτοῦ και ὁ φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία. πλείστοι τε εἰσὶν ὅσοι ἐξήγγηται αὐτοῦ τὸ σύγγραμμα. και γὰρ Ἀντισθένης και Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, 41 Κλεάνθης τε ὁ Ποντικός, και Σφαίρος ὁ Στατικός πρὸς δε, Πausanias ὁ κληθεὶς Ἡρακλειτιστής, 42 Νικομήδης τε, και Διονύσιος. τῶν δὲ γραμματικῶν, Διδότος ἐς οὐ Φησι περὶ φύσεως εἶναι τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ πολιτείας. τὰ δὲ περὶ φύσεως ἐν παραδείγματι ματες εἶδει κείσθαι. * Ἱερώνυμος δὲ Φησι και Σχυθῖνον, τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν, ἐπιβαλλέσθαι τὸν ἐκείνου λόγον διὰ μέτρον ἐκβαλεῖν. πολλά τε εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα φέρεται, ἀτὰρ δὴ και τότε,

Ἡρακλείτου ἐγὼ τί με ὦν κάτω ἔλκετ' ἄμμοσι;

41 Et Cleantes Ponticus. De quo nihil certum aut exploratum invenimus. Aldob.

ticipique Graeca eruditionis fieri. Venias itaque quam primū ad conspectum meum, ac regiam domum. * Graeci enim ut plurimum, sapientibus viris observandis minus dediti, alenuntur ea, quae ab his recte fuerint elucubrata, tametsi digna sint quae magna attentione audiantur et dicantur. Apud me autem contingit tibi summus honor, quotidieque honesta et studii plena colloquio, vltaque tuis monitis probabilis.

Heraclitus Ephesus Regi Dario, Hysias filio, salutem.

Quotquot mortales in terris vivunt à veritate ac iustitia abstinēt, avaritiae autem et inani gloriae inexplebiliter intendunt, perditae dementiae causa. Ego autem omnīs immemor nequitiae, fastidiumque devitans omnis mihi familiaris invidiae, et quod superbos aulae mores fugiam, nunquam in Perfurum solum adveniam, paucis contentus, quae sunt secundum meam sententiam.

* Huiusmodi vir ille et adversus regem 15 fuit. Demetrius autem in aequivoce ipsum et Athenienses aspernatum ait, cum magna de illo esset opinio, et quamvis Ephesius esset contempti, nusquam tamen maluisse conversari. Meminit illius Demetrius quoque Phalereus, in Socratis defensione. Plurimique fuerē qui illius exponerent librum. quippe et Antisthenes, et Heraclides Ponticus, et Cleanthes Ponticus, et Sphaerus Stoicus; Pausanias praeterea qui Heraclitista appellatus est. Nicomedes quoque ac Dionysius, et ex grammaticis Diodotus; qui opus illud non de natura, sed de republica dixit differere. Nam quae de natura differit, in exempli speciem inserta illic esse. * Hieronymus autem 16 Scythinum quendam, jamborum poetam, illius librum metro exponere fulcepisse dicit. Multa autem epigrammata in ipsum feruntur, inter quae et hoc est.

Cam memini longos quosier consumpsimus ambo

Sales, miserenter seriva multa iocis.

Pulvis at ex tenuis nunc hospes, sed tua mihi

Tvoti, Platonis nec timet illa manus.

Quartus Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam. Quintus ex industria ridiculus, qui è citharcedo ad hanc studii speciem se contulit.

43 Hic est in lexica κατεύθυνται] Hic plerisque fructus vitae vel praecipuus, è λέσχῃ, vel τὴν λέσχῃ ἐπιπύει (fabula, festinatio) ut apud Antonium legitur, cui hanc vocem pro λέσχῃ αἰδῆς, quod nullo sensu legabatur lib. xi. f. c. 26. ὑπερχαίεται (absit invidia verbo) restitimus. Qui Antoninum postea e-diderunt, ne quid à nobis didicisse fateri cogereetur,

Sunt Heraclitus ego, quid me vocatis in-cepti?

Sunt Heraclitus ego, quid me vocatis in-cepti?

Sunt Heraclitus ego, quid me vocatis in-cepti?

Sunt Heraclitus ego, quid me vocatis in-cepti?

Sunt Heraclitus ego, quid me vocatis in-cepti?

Non vos, sed doctos tam grave quaerit opus.

Unus homo est nobis id quod ter mille; sed unus

Vix sunt innumeri: et manibus haec recito.

Item aliud in hanc sententiam, Noli Heraclitum rapido procurvare cursu,

Est via difficilis, lucco papyrus cogit.

In sua se doctus te duxerit arvia vates,

Cuncta videbuntur lucidiora die

17 * Quinque autem Heracliti fuere. Primus hic ipse. Secundus, poeta lyricus, cuius est illa duodecim Deorum laus. Tertius, elegiarum poeta, Halicarnassus, in quem Callimachus hic scripsit:

Heraclite mihi quidam tua funera dixit,

Et subito lacrymis immalesuro genae.

Cam memini longos quosier consumpsimus ambo

Sales, miserenter seriva multa iocis.

Pulvis at ex tenuis nunc hospes, sed tua mihi

Tvoti, Platonis nec timet illa manus.

Quartus Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam. Quintus ex industria ridiculus, qui è citharcedo ad hanc studii speciem se contulit.

43 Hic est in lexica κατεύθυνται] Hic plerisque fructus vitae vel praecipuus, è λέσχῃ, vel τὴν λέσχῃ ἐπιπύει (fabula, festinatio) ut apud Antonium legitur, cui hanc vocem pro λέσχῃ αἰδῆς, quod nullo sensu legabatur lib. xi. f. c. 26. ὑπερχαίεται (absit invidia verbo) restitimus. Qui Antoninum postea e-diderunt, ne quid à nobis didicisse fateri cogereetur,

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

Οὐχ ὑμῖν ἔπονουν, τοῖς δὲ μ' ἐπισταμί- νοις.

Εἰς ἐμοὶ ἀνθρώπος, τρισμῦροι· οἱ δ' ἀναριθμοῖ.

Οὐδέίς ταῦτ' αὐδῶ και παρά Περσεφόνη.

Και ἄλλο τούδε, Μὴ ταχύς Ἡρακλείτου ἐπ' ὄμφαλόν εἶλε βίβλον

Τούφρεσι μάλα τὸ δυσβάτος ἀτραπιτός.

Ὀρφῆ και σῖτος ἐστὶν ἀλάμπτεον. ἢ δὲ σε μύστης

Εἰσαγάγη, Φανεροῦ λαμπρότερ' ἡελίου.

* γέγονασι δὲ Ἡρακλείτου πέντε· πρῶτος, αὐτός 17 οὗτος· δεύτερος, ποιητὴς lyricus, οὗ ἐστὶ τῶν δάδεκα θεῶν ἐγκωμῖον· τρίτος, ἐλεγείας ποιητὴς Ἀλικαρνασσεύς, εἰς ὃν Καλλιμάχος πεποιήκεν οὕτως,

Εἰπέ τις Ἡρακλίτε τέον μέρον, ἐς δ' ἐμὲ δάκρυ

ἦγάγεν· ἐμνήσθη δ' ὅσσοις ἀμφοτέροις

43 ἦλιν ἐν λέσχῃ κατεύθυναι. ἀλλὰ σὺ μὲν που,

Ἐὼν Ἀλικαρνασσεύ, τετράπαλαι σποδὴ.

Αἰ δὲ τεαὶ ζῶουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων ἄρπακτῆρ αἰδῆς οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

τέταρτος, Λέσβιος, ἱστορίαν γεωγραφῶς Μακεδονικῆν πέμπτος, σπουδογελίος, ἀπὸ κίβαρα- δίας μεταβιβηκῶς εἰς τὸ εἶδος.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

quasi Nota nostras latinas tanto ante editas nunquam vidisset, egregie dissimulante. Euripides, in eandem sententiam: -- εἰρή δ' ἴδοναι πάλαι βίω Μακρὰ τε λέσχῃ, και ὄρχηδ' ἐπιπύει κακία. Gessatio, fabula, libelli, Martialis. Mer. Casaub.

XENOPHANES. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

18 * Xenophanes Dexii, five (ut Apollodorus ait) Orthomenis filius, Colophonius, a Timone laudatur, ubi ait:

19 * Ἐπεφάνης Δεξίου, ἢ (ὡς Ἀπολλοδώρος) Ὀρθομένους, 2 Καλοφώνιος, ἐπαναίεται πρὸς τοῦ Τιμόνος. Φησὶ γοῦν,

1 Ξενοφάνης Δεξίου. Lucianus. Δεξίου. If. Casaub. 2 Calophonium. Cicero l. De divin. Calophonium, inquit, Xenophanes, unus, qui deo esse diceret, ἀνυπόστατον συνίστην ὑψύλι. Aldob. Aaaa 3

Ἐνοφάνη ὑπόψυφον, Ὀμηραπάτην, ἐπι-
κόπτην.
οὗτος ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἐν Ζάγκλῃ τῆς Σι-
κελίας διέτριβε καὶ ἐν Κατάνῃ. διήκουσε δὲ κατ'
ἑνίου μῆντος, αὐθένος κατ' ἑνίου δε, Βότωνος Ἀθη-
ναίου ἢ (ὡς τινες) Ἀρχελαίου, καὶ ὡς Σωτῶν
(Φησι) κατ' Ἀναξίμανδρον ἦν. γέγραφε δὲ καὶ
ἐν ἐπιστοῖς, καὶ ἐλεγείας καὶ ἰαμβοὺς καθ' Ἡσιό-
δου καὶ Ὀμήρου, ἐπικόπων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν
εἰρημένα. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἱεροψύχως τὰ ἑαυτοῦ
ἀντιδόξασαι τε λέγεται θαλῆ καὶ Πυθαγόρῃ,
καθαίρωσθαι δὲ καὶ Ἐπιμενίδου. μακροβιώτα-
τός τε γέγονεν, ὡς πού καὶ αὐτὸς Φησι.

19 * Ἦδη δ' ἑπτὰ τ' ἔασι καὶ ἔρχονται ἑναυτοῖς
7 Βλαστίζοντες ἐμὴν φροντὶδ' ἀν' ἑλλάδα
γῆν.
Ἐκ γενέτης δὲ τὸτ' ἦσαν ἑξήκοντι πέντε τε πρὸς
τοῖς.

Ἐἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.
8 Φησι δὲ τέτταρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα,
9 κέσμιος δ' ἀπείρου, ἀπαρραλλάκτους δὲ τὰ
νέφεθ' συνίστασθαι τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀνα-
φροσύνης, καὶ αἰρέσεως αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον.
10 οὐσίαν θεῶ, σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχου-

1. Xenophanē d' ὑποψύφῳ] Legge,
Ἐνοφάνη ἢ ὑπόψυφον, Ὀμηραπάτην ἰεροκόπτην.
Sextus Empiricus, ὑπόψυφον γὰρ ἵππῶν τὸ κατὰ τὸ ἀνο-
ψοῦ ὑμνηματικῶς δι' ἰεροκόπων. ἵππῶν τὰ παρ' Ὀμήρῳ
ἀπὸ τῆς διόδοι, malim tamen ἰεροκόπων, nam ἰεροκό-
πων, ut ἰδοιότησαι, pro διαόδοι. & ita saepe apud
Timonem in Sillis, & Laërtium ipsam. If. Casaub.
2. Ἐναυτοῖς sive Anaximandri.] Qui anno secundo
quingagesime octavae Olympiadis, annos natus quatuor
& sexaginta, paulo post mortuus est. Aldob.
3. Elegias, & jambos in Homerum atque Hesiodum
scripsit.] Athenaeus elegias scripsisse Xenophanem non
solum testificatur, sed ex ipsis multis illius citat ver-
sus. Jambos autem scripsisse veri quoque simile est:
quoniam & in inter filographos à nonnullis numerat-
ur, velut à Caelio Rhodigino. Idem.
4. Βλαστίζοντες ἑμὴν φροντὶδ' ἀν' ἑλλάδα γῆν] Βλα-
στίζοντες id est, impetuosis & tempestuosè jactan-
tes: quod & hodieque recitant Angli in lingua vulga-
ri; ut & alia multa vetera linguae Graecae vocabula:

Xenophanem minus Superbum, et Homeri
fallaciae Segrum.

Pallus autem patria in Suncta Siciliae mo-
ratus est; atque Cataniae. Sicut qui nemi-
nem audivisse dicant: neque defuncti qui
Boronia Atheniensis audierunt fuisse affe-
verent; aut, ut quidam, Archelaei. atque,
ut Sotion ait, Anaximandri aetate vixit.
Scriptit autem versuum, elegiarum et jambos
contra Heliodorum atque Homerum, sub-
fannans ea, quae de Diis dixere, ipse quo-
que sua publice cantabat poemata. Tha-
letis ac Pythagorae opinionibus contraria
sensisse fertur, Epimenidemque fuggilaf-
se. Fuit autem et longaeus maxime, sic-
uti et ipse quodam in loco testatur.

* Jam septem sunt et sexaginta anni,
Ex quo meae adplaudit cura Graecae
tellus.
A nativitate vero tunc erant viginti quin-
que anni,
Si modo vera de iis prodere possunt.

Ait autem quatuor esse omnium rerum ele-
menta, infinitosque mundos, neque varia-
biles. Nubes consistere, cum à sole vapor sur-
sum fertur, casque in aërem egeri. Dei sub-
stantiam globosam esse, nihilque eum homini-

quod alibi fuisse probavimus. Mer. Casaub.
8. Quatuor esse ait rerum elementa.] Eadem scilicet,
quae ceteri physici, qui rerum principia finita pone-
bant, quorum in I. Physic. opinionem secutus est Ari-
stoteles. Aldob.
9. Mundos innumerabiles, eosque immutabiles.]
Quod ab Anaximandro aequali suo fortasse didicit,
qui in eis numeratur, qui innumerabiles mundos,
non tamen immutabiles, ut Xenophanes, fed nu-
tabiles pollicetur: quemadmodum est apud Simplicium
in commentario in vii. 1. physic. librum super
verbis illis Aristotelis. ἀλλ' ὅσοι μὲν ὄντων κέ-
σμιος τε ἰσὴν φωνεῖ, quae sunt in ejus libri vii. 1. phys.
initio. Idem.
10. Dei formam rotundam, homini nihil similitudinis
habentem.] Quantum conjicere possunt, Anaximander
& Xenophanes eadem sunt opinio de Deo. uterque
enim mundos innumerabiles deos esse putavit. In eo
tamen differunt inter se, quod Anaximander deos &
mundos mutabiles & nativos esse vult, Xenophanes
inmutabiles & infinitos. Sed quod ad Dei formam fi-
guramque pertinet, uterque idem sentit, cum videret
licet esse rotundam; quia uterque mundos dicit deos:
mundos autem rotundos esse affirmat. Cicero libro I.

hys habere commune. Totum cernere, totum-
que audire, non tamen respirare. Simulque
esse animis, mentem, prudentiam, et im-
mutabilem. Primusque definiit, omne quod
fuit corruptioni obnoxium esse. Animamque
esse spiritum ait, et plurima deteriora mente
esse. Tyrannus congregandum aut minime,
aut suavissime. * Empedocle autem dicen-
te, Difficile inveniri posse sapientem, rectè
inquit, Nam sapiens sit necesse est, qui nō-
vis explorare sapientem. Omnia incomprehen-
sibilia esse primum hunc dixisse, Sotion au-
thor est, sed fallitur. Scriptit autem de
Colophonis aedificatione, et de Italica in
Eleam colonia, versas ad duo millia.
Claruit circa sexagesimam Olympiadem.
Refert Demetrius Phalerens in libro De
senectute, Panetianique Stoicus in libro
De tranquillitate, filios illum suos pro-

σαν ἀνθρώπων. ὅλον δὲ ὄραν, καὶ ὅλον ἀκούειν
μὴ μένει ἀναπνεῖν. * σὺμπαντὰ τε εἶναι, νοῦν
καὶ φρόνησιν, καὶ αἰδιον. πρῶτος τε ἀπεφρίνα-
το, ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φθαρτὸν ἐστίν. * καὶ ἡ
ψυχὴ, πνεῦμα. * ἔφη δὲ καὶ τὰ πολλὰ ἦττω
νοῦ εἶναι, καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυχράνειν, ἢ ὡς
ἤμιστα, ἢ ὡς ἡδίστα. * Ἐμπεδοκλέους δὲ εἰπον-
τος αὐτῷ ὅτι ἀνώματός ἐστιν ὁ σοφός, Εἰκότως, εἰκότως,
ἔφη σοφὸν γὰρ εἶναι αἰετὸν ἐπιγνωσόμενον τῶν
σοφῶν. * Φησὶ δὲ Σωτῶν πρῶτος αὐτὸν εἰπεῖν
ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα, πλανώμενος. ἔ-
ποιητε δὲ καὶ Κολοφώνες κτίσων, καὶ τὸν εἰς ἑ-
λεῖαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμὸν, ἐπὶ δισχιλίαις
καὶ ἡμυάζε κατὰ τὴν ἔχθροσθῆν Ὀλυμπιάδα.
Φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῷ περὶ γήρους,
καὶ Παναίτιος ὁ Στωϊκὸς ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας, τοῖς

de nat. doctum, de Anaximandri opinione sic scri-
bit. Anaximandrus autem opinio est naturae esse deos,
longis intervallis orientes occidentisque, eosque im-
mutabiles esse mundos. & paulo post Xenophanis sen-
tentiam his verbis exponit. Tam Xenophanes, qui
mente adjuncta, omne praetera quod esset infinitum,
deum voluit esse, quibus ex duobus locis simul conjun-
ctis, si diligenter attendas, elicitur utriusque eandem
esse opinionem. Aldob.
11. Empedocle esse simul opinionis, mentem, prudentiam,
animam, aeternitatem.] Hanc Xenophanis opinionem
fuisse testificatur M. Cicero in Lucullo his verbis, Xe-
nophanes paulo etiam antiquior, unum esse opinio,
neque id esse mutabile, & ad esse Deum, neque plu-
rium nihil quidemquam, & completata figura: quibus
extremis verbis superior quoque confirmatur senten-
tia. Idem.
12. σὺμπαντὰ τε εἶναι νοῦν] Τὸ σὺμπαν id est, Uni-
versum. Dicit igitur, Universum, esse mentem, &c.
quod plus est, quam quod antea, τὰ πολλὰ ἦττω νοῦ
εἶναι. Mer. Casaub.
13. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ πολλὰ ἦττω νοῦ εἶναι] Τὰ πολλὰ
νῶν, in divinae administrationis & providentiae
argumento, veteribus decantatissima querimonia; ab
Hoinero primum profecta, qui occasione facti par-
cularis usurpavit: sed ab aliis ad generale sensum
tractata; cum verbis illis, mala bonis in vita com-
muni praeparandum, significare vellet. Qui par-
cularissime loquebatur, Deum circufabant, qui Bonus,
non nisi bona in operibus suis, & omni administra-
tione sua, feli proposuisset; sed materiae obducen-
tis, vel deficientis necessitate coactus, etiam malis

non paucis, invitus, locum reliquisset. At vulgare
hoc dictum, τὰ χερσὶν ἰκάνω, multis testellit Tra-
giocorum sapientissimus. Euripides, illustri loco, qui
incipit,
-- ἰαλεὶ γὰρ τις αἰὲς τὰ χερσὶν
Πάλο βροταίον ἐστὶ τῶν ἀμεινῶν.
Εγὼ δὲ τοῦτοι αἰετὰ γινώσκω ἴκω,
Πάλο τὰ χερσὶν τὰ κακὰ εἶναι βροταίον.
Cetera, quae bene multa, talia, quae bene totum
pectus spirare videantur. Ad verba Laërtis quod at-
tinet, ne quis ea suspecta haberet, abundè sufficienti
Platonis ista in Timaeo (quam jam nobis antea, op-
portuno loco allata.) Mimeronem γὰρ αἰὲς ἢ τοῦτο νοῦ
ἐκείνου γίνεσθαι ἢ ἀνάγκη τί, καὶ νοῦ --- καὶ ἡδ-
ύστερα ἀρχόντος τῷ πᾶσι αὐτῶν, τῶν γυροβαλῶν τὰ
ἐπίστα ἐστὶ τὸ διακόστον ὄντων (planissima, quod hic
Laërtius, τὰ πολλὰ, ἦττω νοῦ εἶναι) ταῦτ' ἀπὸ ταυ-
τῶν τῆς ἀνάγκης (ita scribo, quod in editis, δὲ ἀνά-
γκης, nullo sensu;) ἀπαιτεῖται (ipsissimum Laërtii ver-
bum) ὅτι πᾶσι αἰετῶν, ἐστὶν καταρχὸς ἐπιστα-
το τοῦ τῷ πᾶσι. Plenus igitur verbus Platonis effera-
mus, quod Laërtius paucioribus, καὶς, κατὰν τῶν
ἀνάγκης (vel, τῶν ἀνάγκης ἀπαιτεῖται: Plato, utrun-
que:) τὰ πᾶσι αἰετῶν τῶν γυροβαλῶν ἐστὶ τὸ διακόστον καὶ
Contrarium hinc sententiae, quod prius habuimus,
(ἢ tamen ibi rectè conjungimus) αἰετῶν, τὰ πολλὰ ἐστὶ
τῶν ἀμεινῶν. Mer. Casaub.
14. Sotion tradit eum primum nihil comprehendendi
posse affirmasse.] Quod etiam idem M. Cicero scri-
bit in Lucullo his verbis: Panetianides, Xenophanes
minus bonis quamquam versibus, sed tamen ille ver-
sus interpretant eorum avoconiam quasi ita, qui,
cum scire nihil possit, audent se scire dicere. Aldob.
15. Floruit sexagesima Olympiade.] Eodem quo Py-
thagoras tempore. vide supra. Idem.

Ἦδὲ βροτῶν δόξας, τῶν οὐκ ἐτι πίστις ἀλή-
 θης.
 καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων Φιλοσοφεί, καθά-
 περ Ἡσιόδος τε καὶ Ξενοφάνης, καὶ Εμπεδοκλῆς.
 20 κριτήριον δὲ τὸν λόγον εἶπε. τὰς τε αἰσθήσεις
 μὴ ἀκριβεῖς ὑπάρχειν. Φησὶ γοῦν,
 Μὴ σε θεὸς πλῦτερον ἔδον κατὰ τήνδε βιά-
 σθω,
 Νωμῶν ἀσκητοῦ ἔμμα καὶ ἠχῆσσαν ἀκουήν,
 καὶ γλαῦσσαν, κῆραι δὲ λόγῳ παλῶδην ἐ-
 λεγχοῦ.

23 * διὸ καὶ περὶ αὐτοῦ Φησὶν ὁ Τίμων,
 * Παρμενίδου τε βίην μεγάληφρονα, τὴν πλῦ-
 δόξον,
 ὅς ῥ' ἐπὶ Φαντασίας ἀπάτης ἀνεύκατο ἄ-
 σεις.

εἰς τούτων καὶ Πλάτων τὸν διάλογον γέγραφε,
 Παρμενίδην ἐπιγράψας, ἢ Περι ἰδεῶν. 11 ἡμα-
 ρε δε κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἔξωκστὴν Ὀλυμπια-
 δα. 12 καὶ δοκεῖ πρῶτος πεφωρακῆναι, τὸν αὐτὸν
 εἶναι Ἐσπερον καὶ Φωσφῆρον, ὡς Φησὶ Φαβωρί-
 νος ἐν πέμπτῳ τῶν ἀπορηνημνευμάτων 13 οἱ δὲ,
 Πυθαγόραν. Καλλιμάχος δὲ Φησὶ μὴ εἶναι αὐ-
 τοῦ τὸ ποίημα. 14 λέγεται δὲ καὶ νόμιος θῆναι
 τοῖς πολιταῖς, ὡς Φησὶ Σπεύσιππος ἐν τῷ περὶ

tarchum adversus Coloten, & Aristotelis interpretes
 φωνεῖς ἀπερατοῦ primo. Eo alludit Sophocles quum
 dixit,

--- Ταυτὲ δ' ἐοχλ ἦνταις,
 Δεικνὸν ἰπτιῶν, καθ' ἀκριβοῦς λέγον.
 Fortalean & Aeschylus in Agamemnone,
 Στ' εἰδὲας γῆρ τὰδὲ μωθῶδῶς ἦτις,
 Τὴ γὰρ τετάρτῃ τού σὺφ' εἰδῆαι δίχα.
 If. Casaub.

το ἡδῆκτικὸν veritatis attribuit, [sensuumque sit
 certa non esse iudicia.] Hoc superiori proximo dog-
 mati de sup̄iet philosophia consentaneum est, in
 quo cum Platonis Peripateticorumque sententia Par-
 menides consentit, qui veritatis quidem iudicium à
 sensibus oriri, non tamen esse in sensibus aiebant.
 Cicero in quæst. Acad. Quæstioniam, inquit, orri-
 unt à sensibus, tamen non esse iudiciorum veritatis in
 sensibus, mentem volebant rerum esse iudicem. Aristot.

11 Florini Olympiadē sexagesima nona. Eodem,
 quo Heraclitus, tempore. Idem.

12 Primogenite videtur eundem esse Hesperum ac
 Luciferum animadvertisse. Nam cum Solem ante-
 cedat, Lucifer, cum eundem subsequitur, Hesperus

Aut malè constantis laudem, et suffragia
 vniqi.

Philosophiam et ipse carmine expressit,
 quemadmodum Hefiodus, et Xenopha-
 nes, atque Empedocles. Iudicium ratio-
 nem esse dixit: sensusque minus esse exa-
 ctos et idoneos ad iudicandum. ait enim:

Nec tibi communis sensus persuadcat un-
 quam

Quiesquam ut fallaces oculi, aut ut iu-
 dicet auris,

Aut lingua, at ratio divinas discrimina
 rerum.

* Quamobrem et Timon de eo ait:
 Parmenide ingentes animos, viresque
 potentes,
 Qui sensus vanis simulacris fallier in-
 quit.

Hujus laudi Plato dialogum scripsit, ti-
 tulo Parmenidis, five De ideis. Floruit
 autem Olympiadē sexagesimanona. Pri-
 musque animadvertisse videtur, eandem
 esse vesperum atque luciferum, ut Pha-
 vorinus In quinto commentariorum ait:
 alii Pythagoram dicunt. Negat Callima-
 chus ipsius poema esse. Fertur civibus suis
 tulisse leges, ut Speuippus in libro De

appellatur. Cicero II. de Nat. deorum. Insuper est quin-
 que crantium, certaque proxima stella Venere, que
 φωσφορος Græce, Lucifer Latine dicitur, eam ante-
 cedat Solem: cum subsequitur autem, Hesperus.
 Ea eorum uno conficit, & Latinitatem Iustiani si-
 gnificari videtur, & longitudinem, quod idem sacinus stel-
 la superiorem: neque eorum a sole duorum signorum
 intervallo longius distat, non antecedens, non subse-
 quens. Quod idem tradit Hyginus libro IV. De plan-
 etis cap. de Venere. nisi quod ejus cutium incertum
 esse vult, nec eodem tempore ad præteritum
 transire signum. Vide quæ scriptimus in vitam Pytha-
 goræ. Idem.

13 Quisdam Pythagoram ajunt. In quibus ipse quo-
 que est Laertius, qui supra in vita Pythagoræ hanc
 sententiam secutus est, quam Plinius quoque confir-
 mat, quemadmodum in vitam Pythagoræ notavimus.
 Idem.

14 Αἰγύπτῳ δὲ καὶ νόμιος θῆναι τοῖς πολιταῖς. Pli-
 tarchus contra Coloten, Παρμενίδος δὲ τὸ ἰκνωτὸ πα-
 ρηθὲ ἀνωτάτους νόμιος ἀίστουσι. κατὰ τὸν ἀρχαῖο καὶ
 ἰκνωτὸ ἰκνωτὸν ἔχουσαν τοῖς πολιταῖς ἡμεῖς τοῖς
 Παρμενίδου νόμοι. If. Casaub.

philosophus ait. Primus item interrogatio-
 ne constantem argumentationem, quæ A-
 chillis appellatur, invenisse dicitur, ut Pha-
 vorinus ait in omnimoda historia. Fuit au-
 tem et alius Parmenides orator, qui artem
 scripfit oratoriam.

15 Primus etiam rogationum usus esse dicitur ea-
 que Achilles appellatur. Quod tamen falso post illi
 à Phavorino tributum fuisse, veriusque esse existimo

Φιλοσόφῳ. 15 καὶ πρῶτος ἐρωτῆσαι τὸν Ἀχιλ-
 λέα λόγον, ὡς Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ.
 γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Παρμενίδης, ῥήτωρ τεχνῶ-
 γραφῆς.

Zenonem Eleatem primum ea rogationum usum esse
 se, quemadmodum in ejus vitam paulo post ex Ari-
 stotele docebitur. Aldob.

MELISSUS. M É A I Σ Σ Ο Σ.

24 * Melissus Ithagis filius, Samius,
 Parmenidis auditor fuit, et cum He-
 racito item venit in colloquium, quo tem-
 pore illum etiam ignorantibus commenda-
 vit Epheſis, sicuti Democritum Hippo-
 crates Abderitis. Fuit autem et civilis in
 primis vir, civibique maximè acceptus
 atque charus. Unde et, postquam clausis
 præfectus electus esset, etiam majori ad-
 mirationi fuit, ob propriam virtutem.
 Placuit autem ei: univesum infinitum esse,
 et immutabile, atque immobile; et unum, sibi
 ipsi simile ac plenum; motumque non esse,
 nec motum videri esse. De diis nihil definiendum
 dicebat, neque enim illorum certam esse cogi-
 tationem. Floruisse circa octogelimum quar-
 tam Olympiadem Apollodorus refert.

* Μέλισσος ἰθαγενεὺς, Σάμιος. οὗτος ἤκου-
 σε Παρμενίδου. ἀλλὰ καὶ εἰς λόγους ἤλ-
 θεν Ἡρακλεῖται, ἐτε καὶ συνέστησεν αὐτὸν τοῖς Ἐ-
 φησίαις ἀγνοοῦσι, καθάπερ ἰπικωράτης Δημό-
 κριτον Ἀβδηρίταις. γέγονε δὲ καὶ πολιτικὸς ἀνήρ,
 καὶ ἀποδοχῆς παρὰ τοῖς πολιταῖς ἡξιωμένος. 2 ὁ-
 θεν ναύαρχος αἰρεθεῖς, ἐτε καὶ μάλλον ἐθανυμά-
 σθη, διὰ τὴν οἰκίαν ἀρετῆν. 3 ἔδοκει δὲ αὐτῷ τὸ
 πᾶν ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀγαλλοίστων, καὶ ἀκί-
 νητον, καὶ ἐν ὁμίον ἐαυτῷ, καὶ πλῆρες. 4 κίνη-
 σίν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι. ἀλλὰ καὶ περὶ
 θεῶν ἔλεγε μὴ δεῖν ἀποφαινεσθαι μὴ γὰρ εἶναι
 γινῶσιν αὐτῶν. Φησὶ δ' Ἀπολλοδώρος ἡμακῆναι
 αὐτὸν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμ-
 πιάδα.

1 Μέλισσος ἰθαγενεὺς, Σάμιος] Legitur tamen in
 Therapeutic Theodorici, Μελισσος ἰθαγενεὺς Μελί-
 νος. If. Casaub.

2 Ναυάρχος αἰρεθεῖς ἐτε καὶ μάλλον ἰθανυμάσθη]
 Plutarchus περὶ Κελάρων. Μελισσος δὲ τῆς πατρίδος
 στρατηγὸς Ἀδριακῆς κατανουμάχουσι. vide eundem in
 Themistocle. Idem.

3 Ἐαυτοῦ περὶ αὐτοῦ creatus.] Melissum clausi præfuit
 se scribit Aelianus libro VII. Var. hist. cap. 14. in
 quo agit de Philosophis, qui & militaverunt, & tem-
 publicam gesserunt. Μελισσος δὲ, inquit, ἰκνωδὲχουσι.
 Aldob.

4 Videbatur ei verum univesitas infinita, immu-
 tabilis, immobilis, una, sibi que ipsi similis, & ple-
 na.] De qua opinione est apud Aristotelem I. Physic.
 libro. Simplicius in commentario ejusdem Ari-
 stotelis libri verius etiam Melissi affert, quibus ean-
 dem sententiam aliqua ex parte complectitur: quos
 ego, locum indicasse contentus, consulo orationem
 20. Quo eodem libro paulo post idem, quod Laer-
 tius, confirmat, ita de Melisso scribens, διὰ τὸ μὴ
 μένειν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἀκίνητος τὸ ἐν ἑαυτῷ, ὡς περὶ ὁ Παρ-
 μενίδος τε καὶ Παρμενίδου. Idem.

μυθῶς, ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ ἄπειρον. Sic etiam Phi-
 lophonus, in ejusdem libri commentario, μίας μὴ οὐ
 καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ ἀκίνητος καὶ ἀπείρου ἰθαγενεὺς καὶ Ξε-
 νοφάνος, μίας δὲ καὶ ἀκίνητος καὶ ἀπείρου ὁ Μελισσος.
 Cicero in Lucullo veterum philosophorum de re-
 rum initis sententias exponens, Melissus, inquit,
 hoc quod esset infinitum & mutabile, & sibi seipsum
 & fore. Idem.

4 Negabat omnino motum esse, videri tamen me-
 bus.] Quam ob causam in eodem libro Aristoteles
 ipsum in numero physicoorum non recitat, ita scri-
 bens, ἀνάγκη δὲ ἵνα μίον εἶναι τὸν ἀρχῆν, ἢ πλείονος
 καὶ ἐκείνου, καὶ ἀκίνητος, ὡς Φησὶ Παρμενίδης καὶ
 Μελισσος, ἢ κινουμένην, ὡς περὶ ὁ Φωσφορος. Et sane
 cogebatur, qui universitatem rerum immobilem aie-
 ceret, motum negare. omnibus enim rebus quæ
 centibus, nihil moveri necesse erat. Sed & clausus
 adhuc Aristoteles I. De celo idem testificatur, ita
 scribens, si μίον γὰρ αὐτῶν, ἀπείρου ἕως γίνονται
 καὶ φησὶ, εὐθὺς γὰρ οὐκ ἐπιγινώσκονται φησὶ φιλοσοφῶν
 τῶν ἄνω, ἀλλὰ μίον ἕως αὐτῶν, εἰς οἱ περὶ Μί-
 λισσὸν τε καὶ Παρμενίδου. Idem.

Ζ Η Ν Ω Ν.

25 Ζήνων, Ἐλεάτης. τούτου Ἀπολλοδόρου
Φησὶν εἶναι ἐν χρονικοῖς, Πύριθος. τὸν δὲ
Παρμενίδην. Φύσει μὲν, Τελευταγόρου. ἠέσει
δὲ, Παρμενίδου. περὶ τούτου καὶ Μελίσσου Τί-
μων Φησὶ ταῦτα,

Ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα σθένος οὐκ ἀλα-
παδῶν

Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος, ἠδὲ Μελίσ-
σου,

Πολλῶν Φαντασμῶν ἐπάνω, πάρεων γέ μιν
εἶσα.

ὁ δὲ Ζήνων διακίχκος Παρμενίδου, καὶ γεγόνη
αὐτοῦ παιδικά. καὶ εὐμήκης ἦν, καθά φησι
Πλάτων ἐν τῷ Παρμενίδῃ. ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ σο-
φιστικῷ καὶ Ἐλεατικῷ Παλαμήδῃ αὐτὸν καλεῖ.
Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης εὐρετὴν αὐτὸν γενέσθαι
διαλεκτικῆς, ὡς περὶ Ἐμπεδοκλέα ρητορικῆς. γέ-
γονε δὲ ἀνὴρ γενναϊότατος, καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ
ἐν πολιτείᾳ. * Φέρεται γὰρ αὐτοῦ βιβλία πολ-
λῆς συνέσεως γεμότα. ¹⁰ καθελεῖν δὲ βελήσας
¹¹ Νέαρχον τὸν τύραννον (οἱ δὲ, Διομέδοντα) συνε-

¹ Zeno Eleates.] Qui in vita Zenonis Citici à Læ-
tio inter octo Zenones primus nominatur, & à Plato-
ne in Parmenide cum Socrate disputans inducitur.
Aldob.

² Hunc Apollodorus in temporum historia Pyritibi.
Atqui si Suida credimus, Parmenides, non Zeno
Pyritibi filius fuit, quod & à Lætio in ejus vita dictum
est, & ego in scholiis ex Suida notavi. Idem.

³ Parmenidem vero natura quidem Teleutagora.
Suida non Parmenidem, sed Zenonem ipsum Elea-
tem Teleutagora filium scribit. Zeno, inquit, Πι-
τανταγόρου, Ἐλεάτης, φιλοσόφου τῷ Ἰερζέου τοῦ Πο-
ταγίτης, καὶ δημοκρίτου κατὰ τοὺς χρόνους. Idem.
⁴ Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης. Lego, θένει ἐν Πύριθος, vel
Πύριθος, ex superioribus, & Suida. *l. Casaub.*

⁵ Ζήνωνος τε Πλάτων ἐπιλήπτορος.] Incepta lectio.
Scribe ut apud Plutarchum, Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτο-
ρος. Idem.

⁶ Parmenidem audivisti, ab eoque est amatus.]
Quod idem Plato quoque scribit in Parmenide his
verbis. καὶ ἀγαθὸν αὐτὸν παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γε-
γόναι. Aldob.

⁷ Καὶ εὐμήκης ἦν, καθά φησι Πλάτων.] Apulcius
Apolog. I. Zenonem illum antiquum Velia oriun-
dam, qui primus omnium dictionem solertissimo ar-

ZENON.

* Zeno Eleates Pyritibi, ut Apollodo-
rus ait in chronicis, filius: ut quidam,
Parmenidis. Alii verò naturā quidem Tele-
utagora, adoptione verò Parmenidis
filium dixerunt. De hoc atque Melisso Ti-
mon hæc ait:

Expressitque Plato vires utriusque pe-
riti

Lingua Zenonis, iurgatorisque Melis-
si,

Phantasias qui aluit paucas, multasque
subegit.

Enimverò Zeno Parmenidem audivit, et
ab eo est amatus. Fuit autem proceræ sta-
turæ, quemadmodum Plato in Parmeni-
de indicat. Idemque in Sophista ipsum E-
leaticum Palamedem vocat. Inventorem
Dialecticæ, sicuti et Empedoclem Rhe-
toricæ, fuisse, Aristoteles auctor est.
Fuit et in Philoſophia, et in Republica vir
sanè nobilissimus. * Feruntur nempe ipsius
volumina sapientiæ plenissima. Is cum
Nearchum tyrannum, seu, ut alii volunt,

ificio ambrosiam dissolveret, eum quoque Zeno-
nem longe decorissimum fuisse, ut Plato ait. *l. II.*
Casaub.

Procerus erat, quemadmodum est apud Platonem in
Parmenide.] Cujus quidem Platonis verba sunt. Ζή-
νων δὲ ἦν ἄνθρωπος ἰσχυρὸς καὶ τὸ τεταρτάτω τότε εἶναι, εὐμήκης
δὲ καὶ χαριστὰ ἴδιον. Aldob.

⁸ Idem in Sophiste Palamedem quoque Eleaticum
ipsum appellat.] Quod ego tamen apud Platonem in
Sophiste quidem nondum invenire potui. Idem.

⁹ Eum Aristoteles dialecticæ inventorem fuisse tra-
dit.] Quod in proœmio Lætius etiam scribit. Idem.

¹⁰ Sed cum Nearchum tyrannum.] Eandem histo-
riam agnosce videtur Cicero libro II. quest. Tus-
c. his verbis. Zeno propretatur Eleates, qui per se ipse
omnia rebus, quam cœcibus delenda tyrannidis indi-
cavit. Et libro I. de Nat. doctum. Anaxarchum De-
mocratium à Cypro tyranno excarificatum accerpimus,
Zenonem Elea in tormentis vocatum. Valerius Max.
libro III. cap. de patientia. eadem fere, que Lætius,
de Zenone tradit. Idem.

¹¹ Νέαρχον τὸν τύραννον οἱ δὲ Διομέδοντα.] Plutarchus
per Στωικῶν ἰσχυρισμάτων Διόκλητον hunc vocat.
l. Casaub.

ZENON

Ex marmore antiquo apud I. E.

Diomedontem, dejicere voluisset, comprehensus est, ut in Satyri epitome ait Heraclides. Quo tempore cum de conscis, et armis, quae in Liparam advexerat, inquireretur, volens ipsum desertum destitutumque ostendere, omnes illius amicos conjurationis esse conscios dixit. Deinde cum de quibusdam dixisset, quiddam sibi ad aurem loqui velle, eam mordicus apprehensam non ante dimisit quam stimulus foderetur, idem agens quod Aristogiton tyrannicida. * Demetrius vero In aequivo-
 27 cis nasum ei morfu abstulisse ait. Porro Antisthenes In successioneibus, inquit, illum cum amicos indicasset, interrogatum à tyranno, *Εἴστε αἰὲς quispiam*, dixisse, *Τὴν civitatis perniciēs*. atque adstantibus ita loquutum esse: Admiror equidem vestram ignaviam, si horum gratia, quae nunc ego tolero, tyranno servire sustinetis. Demum morfu excisam linguam in ora tyranni confuisse, civisque continuo facto impetu lapidibus tyrannum obruisse. Haec omnes ferme ita tradiderunt. Caterum Hermippus illum in mortarium injectum, contulumque fuisse ait. In hunc autem nos sic diximus:

28 * Fortiter extinxisse voluisti Zeno tyranno.
 Τῖστι Eleam patriam servitio exκυνεῖ.
 Vilius es infelix, sicuti tamen arte tyranni,
 Arreptum qui te contudit aere cavo.

Præclarus et in cæteris fuit Zeno, majorumque non secus atque Heraclitus quadam animi altitudine contemptor. Nam et ipse Eleam, quæ prius Hyele vocabatur, Phocensium coloniam, suamque patriam, civitatem humilem, bonos tantum viros nutrire solitam, dilexit magis quam Atheniensium magnificentiam, ad quos ratio proficisceretur, domi assidue commorans. * Hic et Achillea primus oratione

12 Καὶ περὶ τῶν ὄπλων ὃν ἔχει εἰς Λιπάρους] An potius ἐπιτεμῆν, nisi ἀγνοῖτο φῆμα εἶναι positum. Interpres ὡς εἶπεν. H. Casaub.
 13 Τὸν πρότερον μὲν Ἰάην] Scribe Ἰάην, vide Strabo.

λήφθη, καθὰ Φησιν Ἡρακλείδης ἐν τῇ Σατύρου ἐπιτεμῆ. ὅτε καὶ ἐξεταζόμενος τοὺς συνειδίτας, καὶ περὶ τῶν ὄπλων ὧν ἦγεν εἰς Λιπάρους, πάντας ἔφη αὐτοὺς τοὺς φίλους αὐτὰ ταῦτα συνειδέναι· βουλομένους αὐτὸν ἐρημον καταστήσαι. εἴτα περὶ τινῶν εἰπὼν ἔχειν τινα εἰπεῖν αὐτῷ πρὸς τὸ εὖς· καὶ δακνῶν, οὐκ ἀνήκειν ἕως ἂν ἀπέκνη- τῆθῃ, ταῦτον ἀριστογείτονι τῷ τυραννοκτόνῳ πα- θῶν. * Δημήτριος δὲ Φησιν ἐν τοῖς ὁμιονύμοις τὸν 27 μυκτῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν. Αντισθένης δὲ ἐν ταῖς διαδοχαῖς Φησὶ μετὰ τὸ μνηύσαι τοὺς φίλους, ἐρωτηθῆναι πρὸς τοῦ τυράννου, εἰς ἄλλος εἰ- τὸν δὲ εἰπεῖν, Σὺ ὁ τῆς πόλεως ἀληθέρης. πρὸς τοὺς παρεστῶτας φάσαι, θαυμάζω ὑμῶν τὴν δειλίαν, εἰ τούτων ἐνεκεν ὧν νῦν ἐγὼ ὑπομείνω, δουλεύετε τῷ τυράννῳ· καὶ τέλος ἀποτραγοῦντα τὴν γλῶτταν προσπτύσαι αὐτῷ. τοὺς δὲ πολι- τας παρερμηθέντας, αὐτίκα τὸν τυράννον κατα- λείψαι. ταῦτα δὲ σχεδὸν οἱ πλείους λαλοῦσιν. Ἐρμιππος δὲ Φησιν, εἰς ἄλμον αὐτὸν βληθῆναι, καὶ κατακοπῆναι. καὶ εἰς αὐτὸν ἡμεῖς εἰπομεν οὕτως,

* Ἰθέλεις ὦ Ζήνων, καλὸν ἦθελεις, ἄνδρα τυ- 28 ραννον
 Κτείνας, ἐκλύσαι δουλοσύνας Ἑλέαν.
 Ἀλλ' ἐδάμης. δὴ γὰρ σε λαβῶν ὁ τυράννος,
 ἐν ἄλμῳ
 Κόψῃ· τί τοῦτο λέγω; σῶμα γὰρ, οὐχὶ
 δὲ σε.

γένεγε δὲ τὰ τε ἄλλα ἀγαθὸς ὁ Ζήνων. ἀλλὰ καὶ ὑπερπαιδικὸς τῶν μειζόνων, κατ' ἴσον Ἡρα- κλείῳ. καὶ γὰρ οὗτος 13 τὴν πρότερον μὲν Ἰάην, ὕστερον δὲ Ἑλέαν, Φωκαίων εὖσαν ἀποικίαν, αὐτοῦ δὲ πατρίδα, πόλιν εὐτελεῖ, καὶ μόνον ἄν- δρας ἀγαθὸς τρέφειν ἐπισταμένην, ἠγάπησε μάλλον τῆς Ἀθηναίων μεγαλαυχίας· οὐκ ἐπιδη- μήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' αὐτότι κα- 29 ταβιόυς. * 14 οὗτος καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα πρῶτος λά-

bonem. Idem.
 14 Οὗτος καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα λόγον πρῶτος ἔδωκεν] Vide Aristotelem & ejus interpretes Φουκῆς ἀκριβέ- στως sexio. Idem.
 Bbbb 3